

Lekcja 4 - Przymiotniki drugiej deklinacji , Pozycje atrybucyjne i orzecznicze , Przymiotniki jako rzeczowniki

Przymiotniki

Przymiotniki ...

- może być męski, żeński lub nijaki
- zgadza się z rzeczownikiem, który modyfikują pod względem liczby, przypadku i rodzaju
- są odmieniane w podobny sposób jak rzeczowniki

Konwencja o zapisywaniu przymiotników w leksykonie

Podobnie jak w przypadku rzeczowników, po każdym przymiotniku występuje kilka liter. Ale znaczenie tych liter jest inne w przypadku przymiotników. Pierwszy przymiotnik na liście słów wygląda następująco:

ἀγαθός, -όν

Słowo to ἀγαθός . Jest rodzaju **męskiego**, w **mianowniku**, **liczbie pojedynczej**. Jednak przy modyfikowaniu rzeczownika rodzaju nijakiego miałby on końcówkę rodzaju nijakiego ἀγαθόν . Wskazuje na to końcówka -όν.

Podczas modyfikowania rzeczownika rodzaju żeńskiego liczby pojedynczej w mianowniku użylibyśmy słowa ἀγαθή. Ale ponieważ jeszcze nie nauczyłeś się żeńskich zakończeń, twoja książka daje tylko męskie i nijakie końcówki. W dalszej części podręcznika zostaną pokazane przymiotniki z nijakimi i żeńskimi zakończeniami, tak jak w leksykonie.

ἀγαθός jest deklinowany w następujący sposób:

	rodzaj męski		rodzaj nijaki	
	I. poj..	I. mnoga	I. poj.	I. mnoga
Nom. / Mian.	ἀγαθός	ἀγαθοί	ἀγαθόν	ἀγαθά
Gen. / Dop.	ἀγαθοῦ	ἀγαθῶν	ἀγαθοῦ	ἀγαθῶν
Dat. / Cel.	ἀγαθῷ	ἀγαθοῖς	ἀγαθῷ	ἀγαθοῖς
Acc. / Biern.	ἀγαθόν	ἀγαθούς	ἀγαθόν	ἀγαθά
Voc. / Woł.	ἀγαθέ	ἀγαθοί	ἀγαθόν	ἀγαθά

Pamiętaj, że przedimek określony traci końcówkę v w rodzaju nijakim mianownika I. poj. i bierniku. I. poj. Przymiotnik ἄλλος

("inny", „jeszcze jeden”) deklinujemy podobnie:

	rodzaj męski		rodzaj nijaki	
	I. poj..	I. mnoga	I. poj.	I. mnoga
Nom. / Mian.	ἄλλος	ἄλλοι	ἄλλο	ἄλλα
Gen. / Dop.	ἄλλου	ἄλλων	ἄλλου	ἄλλων
Dat. / Cel.	ἄλλῳ	ἄλλοις	ἄλλῳ	ἄλλοις
Acc. / Biern.	ἄλλον	ἄλλους	ἄλλο	ἄλλα

Pozycje atrybucyjne i orzecznikowe

Pozycja atrybucyjna

Podobnie jak w angielskim, grecki często będzie wstawiał przymiotnik opisujący pewną cechę rzeczownika między rzeczownikiem a jego przedimkiem określonym:

(to) dobre słowo (mianownik – kto?, co?)

ὁ ἀγαθὸς λόγος

(to) dobre słowo (biernik – kogo?, co?)

τὸν ἀγαθὸν λόγον

Przymiotnik ἀγαθός znajduje się w *pozycji atrybucyjnej* w obu powyższych zdaniach . W pierwszym przykładzie przypadek jest mianownikiem. W drugim przykładzie to biernik. Ale w obu przykładach jest kolejność słów jest następująca:

Przedimek określony | Przymiotnik | Rzeczownik

W języku greckim istnieje jeszcze jeden porządek słowny, który ma to samo znaczenie.

(to) słowo (to) dobre (mianownik – kto?, co?)

ὁ λόγος ὁ ἀγαθός

(to) słowo (to) dobre (biernik – kogo?, co?)

τὸν λόγον τὸν ἀγαθόν

Ponownie przymiotnik ἀγαθός znajduje się w *pozycji atrybucyjnej* w obu zwrotach. Ponownie, pierwszy przykład jest mianownikiem, a drugi jest biernikiem. W tych dwóch zwrotach widzimy następujący porządek słowny

Przedimek określony | Rzeczownik | Przedimek określony | Przymiotnik

Moglibyśmy przetłumaczyć te zdania jako "(to) słowo, (to) dobre". Ale mniej kłopotliwe jest po prostu przetłumaczenie "(to) dobre słowo", tak

jak poprzednio.

Rzecz, która łączy te dwa porządki słów, jest pozycja przymiotnika w stosunku do przedimka określonego. **W obu porządkach słownych przymiotnik występuje natychmiast po przedimku określonym.. To jest klucz do rozpoznania pozycji atrybucyjnej.**

Pozycja orzeczenia

Jeśli podzielimy zdanie na dwie części, jedną zawierającą podmiot i drugą zawierającą koncepcję werbalną, to ta druga nazywana jest *orzeczeniem*.

Gdy czasownik jest czasownikiem akcji, orzeczenie może zawierać bezpośrednie obiekty i obiekty pośrednie. Jak wspomniano w lekcji 3, Grecy użyliby odpowiednio biernika i przypadku celownika.

Ale gdy czasownik jest czasownikiem łącznikowym, w języku greckim, jak i angielskim rzeczowniki w orzeczniku, które są powiązane z podmiotem za pomocą czasownika łącznikowego, są mianownikami.

W języku greckim, podobnie jak w angielskim, **czasownik łącznikowy przyjmuje *orzeczenie mianownika* lub *orzeczenie przymiotnika*.**

"On (to) **jest szef**" Rzeczownik "boss" jest *orzeczeniem mianownikowym*

"Ona **jest oszczędna**" Przymiotnik "oszczędny" jest *orzeczeniem przymiotnikowym*

Kiedy zaimek 1 lub 3 osoby użyty jest jako orzeczenie mianownikowe, forma będzie wskazywać, że jest on w mianowniku:

"Chłopiec na zdjęciu **to ja**".

" *Ja* " jest poprawne, a nie " *mnie* ",
ponieważ jest *orzeczenie mianownikowe* .

"Dobrzy studenci **to** ci, którzy się uczą."

" *ci* " są poprawne, a nie " *ich* ", ponieważ jest to *orzeczenie przymiotnikowe*

Także w języku greckim "*Słowo jest dobre*" można by napisać za pomocą łączącego czasownika i przymiotnika orzeczenia mianownikowego:

ὁ λόγος ἐστὶν ἀγαθός

(to) słowo jest dobry

ἀγαθός jest orzeczeniem przymiotnikowym i dlatego jest w mianowniku, tak jak podmiot

ale nie

ὁ λόγος ἐστὶν ἀγαθόν

Biernik ἀγαθόν jest niepoprawny.

Jednakże, jeśli przymiotnik w mianowniku znajduje się w pozycji predykatu, czasownik może być i często jest pomijany bez zmiany znaczenia zdania.

Słowo jest dobre.

ὁ λόγος ἀγαθός

Przedimek określony | Rzeczownik | Przymiotnik

Alternatywnie możemy napisać,

ἄγαθός ὁ λόγος

Przymiotnik | Przedimek określony | Rzeczownik

W dowolnym porządku słów przymiotnik znajduje się w *pozycji orzeczenia*. Zauważ, że to, co jest charakterystyczne dla **orzeczenia**, poza przypadkiem mianownika, **to brak przedimka bezpośrednio poprzedzającego przymiotnik**.

Podsumowanie,

ὁ ἄγαθός λόγος	}	dobre słowo	pozycja atrybucyjna
ὁ λόγος ὁ ἄγαθός			
ὁ λόγος ἄγαθός	}	słowo jest dobre	pozycja orzeczenia
ἄγαθός ὁ λόγος			

Dwuznaczność pojawia się, gdy nie ma w ogóle przedimka określonego, ani przed rzeczownikiem, ani przed przymiotnikiem. W takich przypadkach przymiotnik może być atrybutem lub może być częścią orzeczenia. Będziesz zależny od większego kontekstu, aby ustalić, czy w twoim tłumaczeniu powinien być użyta kopuła.

ἀγαθὸς λόγος - atrybut **lub** orzeczenie

λόγος ἀγαθός - atrybut **lub** orzeczenie

Zasada Granvile Sharpa

Kiedy spójnik kai łączy dwa rzeczowniki w tym samym przypadku, [viz. rzeczowniki (materialne lub przymiotnikowe lub imiesłowy) opisu osobistego, dotyczące urzędu, godności, powinowactwa lub związku, a także atrybuty, właściwości lub cechy, dobre lub chore], jeśli przedimek określony ὁ/η lub którykolwiek z jego przypadków poprzedza pierwszy ze wspomnianych rzeczowników lub imiesłów, a nie jest powtórzony przed drugim rzeczownikiem lub imiesłowem, to ten drugi rzeczownik lub imiesłów odnosi się zawsze do tej samej osoby, która jest wyrażana lub opisywana przez pierwszy rzeczownik lub imiesłów

(Uwagi dotyczące użycia artykułu ostatecznego, 3)

Rozróżnianie podmiotu od mianownika wstępnego

Biorąc pod uwagę, że przypadek, a nie porządek słowny, określa składnię, jeśli istnieją dwa mianowniki, z których jeden można uznać za mianownik orzeczenia. Skąd wiemy, który z nich jest podmiotem i który jest orzeczeniem, i czy ma to znaczenie?

Zauważ, że w powyższych przykładowych konstrukcjach orzecznikowych, orzeczenie jest anarthrous (bez przedimka) . Nawet w niejednoznacznej sytuacji jest brak przedimka określonego Zauważ, że w każdym przypadku, w którym musimy interpretować jeden mianownik jako mianownik orzeczenia, mianownik orzecznikowy jest pozbawiony przedimka określonego. Będzie to również prawdą, gdy kopula jest wyraźna. W związku z tym, jeśli jeden mianownik posiada przedimek (artykułowy), a drugi nie posiada, to mianownik bez przedimka jest orzeczeniem, a mianownik z przedimkiem jest podmiotem. Zaimki na podstawie ich odniesienia do poprzedzającego ich słowa są konkretne nawet bez przedimka określonego. Stąd możemy też powiedzieć, że jeśli jeden mianownik jest zaimkiem, a drugi jest pozbawiony przedimka, to mianownik bez przedimka znajduje się w orzeczniku, a zaimek jest podmiotem.

Dlaczego to ma znaczenie? Rozważ następujące

<p>ὁ θεὸς φῶς ἐστίν (1 Jana 1: 5)</p>	<p>Oba mianowniki poprzedzają czasownik. Jeśli "światło" jest podmiotem, zdanie mówi, że cokolwiek można powiedzieć o świetle, jest Bogiem, a to nie jest prawdą. Ale fakt, że "światło" jest pozbawione przedimka określonego podczas gdy "Bóg" posiada przedimek określony, potwierdza to znaczenie, że jest "Bóg jest światłem".</p>
<p>(ten) – bóg (2 dekl. mian..) - światło (3 dekl.I. mian.) - jest</p>	
<p>θεὸς ἦν ὁ λόγος (Jan 1:1)</p>	<p>Fakt, że "słowo" ma przedimek określony, podczas gdy "Bóg" jest pozbawiony przedimka, jasno pokazuje, że Jan mówi nam coś o tym słowie, a mianowicie, że słowo było Bogiem (a nie że Bóg był słowem)</p>
<p>bóg (2 dekl.. mian..) - był – (to) słowo (2 dekl. mian.)</p>	
<p>ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί (Hebr 1:10)</p>	<p>"dzieła" i "niebo" są mianownikami. Jeśli "dzieła" byłyby podmiotem, to wszystko, co jest zawarte w wyrażeniu "dzieła twoich rąk" byłoby "niebiosami". Ale ponieważ "niebios" mają przedimek określony, podczas gdy "dzieła" nie mają przedimka, wiemy, że podmiot to "niebios", a znaczenie jest niebios są dziełami rąk Boga.</p>
<p>dzieła - z - rąk – twych - są - niebios</p>	

Jeśli oba mianowniki mają przedimki określone, lub jeśli jest z nich posiada przedimek a drugi jest nazwą własną lub zaimkiem, to oba są

określone i są wymienne. Rozważ: Mat. 16:16: σὺ εἶ ὁ χριστός (ty jesteś Chrystusem). Nie ma znaczenia, czy σὺ (ty), czy ὁ χριστός (Chrystus) jest traktowany jako podmiot. Zdanie jest równie prawdziwe w obu przypadkach.

Rzeczowniki

Zamawiając napój, możemy powiedzieć: "Chciałbym duży". Duży co? *Duży* jest przymiotnikiem, a przymiotniki modyfikują rzeczowniki, ale nie ma jednoznacznego rzeczownika, który zostałby zmodyfikowany przez *duży* w tym przykładzie. Przymiotnik *duży* działa jako rzeczownik.

Na przykład Mat. 6:13 ma ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ , "*ale wybaw nas od tego() złego*" . Najlepiej jest zrozumieć τοῦ πονηροῦ (tego złego) jako odniesienie się do diabła.